

Arlewin proti Švédsku, rozsudek ze dne 1. 3. 2016 - Mezinárodní příslušnost soudů pro řízení o ochraně osobnosti a porušení práva na přístup k soudu podle Úmluvy

Stěžovatel: Arlewin

Žalovaný stát: Švédsko

Číslo stížnosti: 22302/10

Datum: 01.03.2016

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 1

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: nařízení, ochrana osobnosti, přístup k soudu, respektování soukromého života, směrnice, Soudní dvůr EU, závazky z práva EU

Český právní řád: čl. 2 a čl. 5 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000 o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanskoprávních a obchodních věcech (nařízení Brusel I)
čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod

Významnost: 2

Mezinárodní příslušnost soudů pro řízení o ochraně osobnosti a porušení práva na přístup k soudu podle Úmluvy

Autorský komentář:

Evropský soud pro lidská práva (Soud) se v předkládaném rozhodnutí zabývá situací, kdy švédské soudy odmítly věcně projednat žalobu na náhradu újmy způsobené stěžovateli informacemi obsaženými v televizním pořadu, vysílaném švédskou společností ve Švédsku, prostřednictvím společnosti se sídlem ve Velké Británii, s tím, že nemají mezinárodní příslušnost. Soud v první řadě konstatoval, že pro určení mezinárodní příslušnosti soudů ve stěžovatelově věci se použijí předpisy unijního práva, konkrétně nařízení Brusel I. Za použití judikatury Soudního dvora Evropské unie Soud dovodil, že v posuzované věci jsou věcně příslušné jak švédské soudy, tak soudy ve Spojeném království. Švédsko se nemůže zbavit své povinnosti zajistit stěžovateli účinný přístup k soudu podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy odkazem na skutečnost, že se stěžovatel mohl obrátit na soudy ve Spojeném království - tato možnost se totiž nejvíce rozumnou a praktickou alternativou z hlediska stěžovatele. Soud proto shledal porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Rozsudek rekapituluje důležitou judikaturu SDEU k výkladu čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I, konkrétně pojmu „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel pan Arlewin je švédský občan a podnikatel. V dubnu roku 2004 vysílala švédská soukromá televize TV3 epizodu televizního pořadu nazvaného „Insider“, ve které měly být odhaleny „pochybné transakce a pochybné osoby“. Pořad byl vysílán živě, s několika předtočenými pasážemi. V pořadu byl stěžovatel, který byl neznámý širší veřejnosti, zobrazen a zmíněn jménem. Byl popsán jako ústřední postava organizovaného zločinu v médiích a reklamě a jako vinný několika případy podvodů a jiných hospodářských trestných činů. Program byl znovu vysílán v dubnu a září 2004. Proti stěžovateli nebylo v té době vedeno žádné trestní stíhání.

Televizní program byl produkován ve Švédsku švédskou společností Strix Television AB. Satelitním spojením byl posílán společnosti Viasat Broadcasting UK Ltd se sídlem v Londýně a odtud byl v nezměněné podobě odeslán k satelitu, který program přenášel švédským divákům. Program bylo možné přes satelitní přijímač nebo kabelové spojení sledovat ve Švédsku zlomek vteřiny potom, co byl odeslán satelitním spojením. I pokud jej bylo možné sledovat ve Velké Británii, což není jisté, sledovalo by jej zde pouze málo diváků. Program byl vysílán ve švédštině pro švédsky mluvící publikum, a byl sponzorován společnostmi působícími na švédském trhu. Moderátorem pořadu byl X, švédský občan, ve Švédsku celebrita a známá osobnost, který byl rovněž výkonným ředitelem společnosti Strix television AB. Pořad byl vysílán dlouhodobě a byl sledován mnoha diváky.

V říjnu 2006 stěžovatel podal žalobu na X za pomluvu a požadoval náhradu škody ve výši 250 000 švédských korun (cca 27 000 EUR). Tvrdil, že X byl zodpovědný za obsah programu, protože nesplnil svoji povinnost ustanovit právně odpovědného editora („ansvarig utgivare“) programu a protože byl jeho moderátorem.

Okresní soud ve Stockholmu nárok zamítl v té části, ve které byl opřen o ústavní zákon. Odkázal na rozsudek švédského nejvyššího soudu o téměř totožném případě a uvedl, že čl. 1 až 9 ústavního zákona nelze na posuzovaný televizní program aplikovat, protože ten nepochází ze Švédska. Vzhledem k tomu, že nelze aplikovat čl. 1 až 9 ústavního zákona, nemůže být X odpovědný za obsah pořadu podle čl. 6 ústavního zákona. Okresní soud dále uvedl, že stěžovatelovy nároky podle trestního zákoníku budou posouzeny po hlavním jednání ve věci.

Stěžovatel se odvolal, zopakoval svoje předchozí námítky, uvedl, že všechny společnosti zapojené do případu byly švédské, včetně společnosti, které byl pořad zasílán do Londýna, Viasat AB, jež má sídlo ve Stockholmu. Ačkoliv Viasat AB získala právo vysílat pořad od švédské společnosti TV3 AB, neměla vliv na výběr vysílaného pořadu ani odpovědnost za jeho obsah. Vzhledem k tomu nemohl být delikt spáchaný vůči stěžovateli vysíláním pořadu přezkoumáván soudy ve Spojeném království. Stěžovatel rovněž tvrdil, že švédské soudy měly pravomoc věc přezkoumat podle nařízení Brusel I. X nesouhlasil a uvedl, že o obsahu pořadů rozhodovala a zodpovídala za něj společnost Viasat Broadcasting UK Ltd, se sídlem ve Spojeném království.

Odvolací soud 20. března 2009 potvrdil rozhodnutí okresního soudu. Uvedl, že stěžovatel neprokázal, že rozhodnutí ohledně obsahu pořadu bylo učiněno ve Švédsku.

Stěžovatel uplatnil další opravný prostředek a požadoval, aby soud předložil Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) předběžnou otázku týkající se interpretace nařízení Brusel I. Podle stěžovatele toto nařízení opravňuje žalobce, požadujícího škodu vzniklou jinak než ze smlouvy, podat žalobu tam, kde došlo ke škodné události. V nyní posuzovaném případě došlo ke škodné události ve Švédsku, stěžovatel má proto právo podat žalobu ke švédským soudům. Posouzení věci okresním soudem a odvolacím soudem je v rozporu s právem Společenství.

Nejvyšší soud žádost stěžovatele odmítl. Uvedl, že pokud okresní soud shledal, že má pravomoc

prezkoumat žalobu stěžovatele potud, pokud je opřena o jiný právní předpis než ústavní zákon, není důvod podávat předběžnou otázku SDEU.

Stěžovatel následně vzal zpět zbývající část žaloby, neboť neměla reálnou šanci na úspěch. Okresní soud nařídil stěžovateli zaplatit X náklady řízení.

Proti stěžovateli bylo zahájeno trestní stíhání mimo jiné v souvislosti se záležitostmi probíranými v předmětném televizním pořadu. Byl odsouzen za podvod a za daňové a účetní trestné činy a potrestán pěti lety odnětí svobody. Trestní stíhání a jeho soulad s čl. 6 a 7 Úmluvy jsou předmětem stížnosti č. 32814/11.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

Právo Evropské unie a aplikační praxe

37. Ve věci Shevill a ostatní proti Presse Alliance (C-68/93; rozsudek ze dne 7. 3. 1995) SDEU uvedl, že při správném výkladu formulace „místo, kde došlo ke škodné události“ v čl. 5 odst. 3 bruselské úmluvy (předchůdce nařízení Brusel I) může poškozený, do jehož práv bylo zasaženo urážkou na cti novinovým článkem distribuovaným v několika smluvních státech, podat žalobu na náhradu škody proti vydavateli buď u soudů smluvního státu, ve kterém vydavatel článku sídlí, přičemž ty jsou příslušné k odškodnění za pomluvu v plném rozsahu, nebo u soudů každého smluvního státu, v němž byl článek rozšiřován a v němž měl poškozený podle svého tvrzení utrpět zásah do svých práv, přičemž tyto soudy jsou příslušné k rozhodnutí výhradně jen o té části újmy, jež měla poškozenému vzniknout na území daného státu. Kritéria pro posouzení, zda událost způsobila škodu, a požadované důkazy o existenci a rozsahu tvrzené škody, se neřídí Úmluvou, ale hmotným právem určeným na základě kolizních norem státu rozhodujícího soudu, za předpokladu, že tím není narušena účinnost Úmluvy.

38. V rozhodnutí ze dne 25. 10. 2011 ve spojených věcech eDate advertising GmbH proti X (C-509/09) a Olivier Martinez a Robert Martinez proti MGN Limited (C-161/10) interpretoval SDEU čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I ve vztahu k obsahu webových stránek, a to následujícím způsobem (odst. 52):

„... [v] případě tvrzeného porušení osobnostních práv obsahem informací zveřejněných na internetových stránkách má osoba, která se pokládá za poškozenou, možnost podat žalobu na náhradu celé vzniklé újmy buď k soudům členského státu, v němž je vydavatel tohoto obsahu usazen, nebo k soudům členského státu, v němž se nachází centrum jejích zájmů. Tato osoba může také místo žaloby na náhradu celé újmy podat žalobu k soudům každého členského státu, na jehož území je nebo byl přístupný obsah informace zveřejněné na internetu. Tyto soudy jsou příslušné pouze k rozhodování o újmě způsobené na území členského státu sídla soudu, k němuž je žaloba podána.“

39. Ačkoliv nařízení Brusel I vyžaduje, aby členské státy EU učinily své soudy přístupnými, pokud je podle nařízení dána jejich pravomoc, SDEU ve věci Kongress Agentur Hagen GmbH proti Zeehaghe BV (C-365/88; rozsudek ze dne 15. 5. 1990) uvedl, že nařízení neupravuje procesní otázky. To znamená, že soud může věc odmítnout z důvodů vnitrostátních procesních pravidel, pokud vnitrostátní procesní pravidla nenaruší účinnost nařízení Brusel I.

...

Předběžné námitky - pravomoc Soudu *ratione personae*

42. Soud konstatuje, že hlavní otázkou v projednávané věci je, zda Švédsko porušilo práva stěžovatele, když soudy z důvodu aplikace ustanovení ústavního zákona rozhodly o zamítnutí žaloby na ochranu osobnosti, čímž stěžovateli odmítly prostředek k nápravě jeho pověsti.

Otázka, zda má Švédsko pravomoc přezkoumat žalobu stěžovatele, ve smyslu čl. 1 Úmluvy, je natolik úzce spojena s podstatou stížnosti, že by měla být přezkoumána při posouzení věci samé spíše než jako otázka přípustnosti. Námitka vlády týkající se přípustnosti rationae personae bude proto posouzena v rámci posouzení věci samé.

...

Tvrzené porušení čl. 6 Úmluvy

52. ... Podstatou stěžovatelovy stížnosti podle čl. 6 v posuzované věci je, že mu byl odmítnut přístup k soudu. Tato otázka bude přezkoumána podle čl. 6 odst. 1, který v příslušných částech zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla ... projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích ...“

59. Švédsko nemělo účinný právní rámec, který by stěžovateli umožňoval, aby u soudu kohokoliv žaloval za tvrzené porušení práva na soukromí. Otázkou je, zda Švédsko mělo povinnost poskytnout stěžovateli takovou možnost, nebo zda skutečnost, že stěžovateli možnost nápravy mohl poskytnout jiný stát, této povinnosti Švédsko zbavila.

60. Mezi stranami je nesporné, a Soud s tím souhlasí, že vysílání pořadu, ve kterém byl stěžovatel zobrazen a zmíněn jménem, spadá do oblasti jeho osobního života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Proto se řízení na ochranu osobnosti, zahájené stěžovatelem kvůli vysílání uvedeného programu, týká stěžovatelových „občanských práv nebo závazků“. Pravomoc soudů byla ale vyloučena kvůli procesní překážce, která věcné přezkoumání žalob omezovala na pořady, které jsou považovány za pocházející ze Švédska. Za těchto okolností má Soud za to, že na věc stěžovatele dopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

61. Vláda však naopak tvrdila, že pravomoc v této věci nemají soudy Švédska, ale Spojeného království, a poukazovala na to, že Viasat Broadcasting UK Ltd je společnost se sídlem ve Spojeném království. V této souvislosti se dovolávala „zásady země původu“ ze směrnice AV [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. 3. 2010, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách)], podle které se pravomoc určuje především podle země, ve které se nachází centrála televizní stanice a kde jsou přijímána její redakční rozhodnutí. Vláda dále uvedla, že švédský úřad pro vysílání i Ofcom potvrdily, že pravomoc vykonávat dohled nad předmětným vysíláním má orgán Spojeného království Ofcom. Podle názoru vlády byla proto pravomoc švédských soudů vyloučena právem EU. Stěžovatel zpochybil jak to, že měla v posuzovaném případě televizní stanice vysílající pořad sídlo ve Spojeném království, tak to, že zde byla přijímána její redakční rozhodnutí, a tvrdil, že směrnice AV nestanovuje, že poskytovatel vysílání TV 3 nespadá do švédské pravomoci – uvedený závěr byl vytvořen výhradně výkladem vnitrostátního práva švédským nejvyšším soudem.

62. Soud nejprve poznamenává, že směrnice AV se zabývá pravomocí ve věcech vztahujících se k otázce, zda poskytovatel televizního vysílání dodržuje právní rámec – stanovený jak vnitrostátními, tak unijními předpisy – pro tuto komerční a kulturní aktivitu. Dohled vykonávaný orgánem toho státu, který má k němu pravomoc, se týká témat jako registrace a udělování licencí poskytovatelům televizního vysílání a šetření, zda jsou programy v souladu s pravidly pro vysílání reklamy a s omezeními zaměřenými na prevenci kriminality a diskriminace a na ochranu mladistvých a veřejného zdraví. Lze však pochybovat o tom, že směrnice řeší všechny otázky týkající se pravomoci, které mohou vyvstat v souvislosti s vysíláním televizního programu. Tento závěr je podepřen rozsudkem SDEU ze dne 9. 7. 1997, ve kterém soud přezkoumával předchůdce směrnice AV, směrnici o koordinaci některých

právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání z roku 1989 (89/552/EHS), zejména její regulaci vysílání reklamy, a zjistil, že směrnice sice koordinuje předpisy o televizní reklamě a sponzorování, ale činí tak pouze částečně. SDEU dále rozhodl, že stát může přijmout opatření týkající se televizního vysílání, ačkoliv nebyl podle směrnice vysílajícím státem – a tím pádem ani státem, který má soudní pravomoc – za předpokladu, že přijatá opatření neznemožní přenos jako takový a že nebudou zahrnovat další kontrolu vysílání navíc k té, kterou již provedl vysílající stát [věci C-34/95, C-35/95 a C-36/95, Konsumentombudsmannen (KO) proti De Agostini (Svenska) Förlag AB a TV-Shop i Sverige AB, odst. 27-38]. Pravomoc nad poskytovateli televizního vysílání udělená jednomu státu směrnicí z roku 1989 neměla obecnou platnost, vztahující se i na záležitosti, které ve směrnici nejsou uvedeny. Totéž musí platit i pro směrnici AV z roku 2010. Soud dále říká, že pokud směrnice AV v čl. 28 řeší situaci, kdy byly poškozeny dobrá pověst a jméno osoby nepravdivými skutečnostmi uvedenými v televizním programu, zabývá se pouze právem na odpověď a obdobnými prostředky nápravy, ale nezabývá se řízením na ochranu osobnosti a souvisejícím požadavkem na náhradu újmy.

63. Soud proto nepřisvědčil argumentu vlády, že směrnice AV ... určuje stát, který má soudní pravomoc v případě, kdy jednotlivec podá žalobu na ochranu osobnosti a žaluje novináře nebo vysílací společnost o náhradu újmy. Soudní pravomoc podle práva Evropské unie je upravena nařízením Brusel I. Podle čl. 2 a 5 tohoto nařízení mají pravomoc k řešení nyní posuzované věci jak Spojené království, tak Švédsko: X má domicil ve Švédsku, zatímco Viasat Broadcasting UK Ltd je zapsána, a tudíž má domicil, ve Spojeném království, a je možno argumentovat, že škodná událost nastala v kterékoliv z uvedených dvou zemí, neboť televizní program byl vysílán ze Spojeného království a tvrzené poškození stěžovatelovy pověsti a soukromí se projevilo ve Švédsku.
64. Ponechávající otevřenou otázku vznesenou vládou, zda závazná ustanovení právních předpisů EU by měla vliv na odpovědnost podle čl. 1 Úmluvy, Soud shledal, že vláda neprokázala, že pravomoc soudů Švédska byla v posuzované věci takovými předpisy vyloučena. Soudní pravomoc byla spíše vyloučena vnitrostátními právními předpisy, zejména ústavním zákonem, tak, jak byl vykládán nejvyšším soudem.
65. Podle čl. 1 Úmluvy Švédsko „přiznává každému, kdo podléhá [jeho] jurisdikci, práva a svobody“ uvedené v Úmluvě. V souvislosti s tím Soud připomíná, že jak stěžovatel, tak X, osoba, proti které stěžovatel zahájil řízení na ochranu osobnosti, jsou švédští občané. Navíc, jak bude dále popsáno, existovala silná spojitost mezi Švédskem na straně jedné a televizním programem a společností zodpovědnou za jeho obsah a zapojenou do jeho vysílání na straně druhé. Tyto okolnosti postačují k závěru, že existoval prima facie závazek Švédska zajistit stěžovatelova práva, včetně práva na přístup k soudu. To, že má stěžovatel možnost využít práva na přístup k soudu v jiné zemi, konkrétně ve Spojeném království, neovlivňuje odpovědnost Švédska podle čl. 1, ale je to spíše faktorem, který má být zvážen při posuzování, jestli omezení přístupu k soudu ve Švédsku, za okolností tohoto konkrétního případu, bylo přiměřené podle čl. 6.
66. Soud připomíná, že čl. 6 odst. 1 garantuje každému, že jakákoliv žaloba týkající se jeho nebo jejích civilních práv a závazků bude projednána soudem. Tímto způsobem vyjadřuje „právo na soud“, jehož jeden aspekt představuje právo na přístup k soudu, tj. právo zahájit řízení před soudem v civilních věcech (viz Golder proti Spojenému království, rozsudek ze dne 21. 2. 1975, § 35-36). Toto právo předpokládá, že žalovaná věc bude posuzována meritorně.
67. Nicméně právo na přístup k soudu není absolutní a může podléhat legitimním omezením. Při stanovení takových omezení mají smluvní státy určitý prostor pro uvážení. Omezení však nesmí do přístupu k soudu ponechaného jednotlivci zasáhnout takovým způsobem nebo do takové míry, že bude narušena samotná jeho podstata. Omezení dále nebude v souladu s čl. 6 odst. 1, pokud nesleduje legitimní cíl a pokud neexistuje přiměřený vztah proporcionality mezi použitými prostředky a cílem, kterého má být dosaženo (viz, například, Golder proti

Spojenému království, citovaný výše, § 38; a F. E. proti Francii, rozsudek ze dne 30. 10. 1998, § 44).

68. Pokud jde o švédské právní předpisy týkající se pomluvy, Soud úvodem připomíná, že pomluva je trestný čin jak podle trestního zákoníku, tak podle ústavního zákona, což znamená, že pomluva je nezákonná i v případě, že je učiněna prostřednictvím ústavně chráněného média, jakým je například televize. Švédský systém obecně, včetně řízení podle trestního zákoníku a zvláštního řízení pro případy týkající se svobody tisku a svobody slova, nabízí jednotlivci možnost bránit jeho nebo její pověst.
69. Soud bere na vědomí, že zásada svobodné komunikace a omezení odpovědnosti za delikty spáchané v souvislosti se svobodou slova v televizním vysílání, kterou zásadně nese odpovědný redaktor, jsou důležitými prvky švédského právního systému, chránícími svobodu tisku a svobodu slova, a že tyto prvky lze v zásadě považovat za nezbytné v demokratické společnosti. V případech, kdy se aplikují kapitoly 1-9 ústavního zákona, ukládající jednotlivci, který byl obětí pomluvy, podat trestní oznámení proti odpovědnému redaktorovi, proto mohou být procesní omezení přiměřená sledovanému cíli.
70. Nicméně v nyní posuzovaném případě byl předmětný program vysílán způsobem, který vedl k tomu, že vnitrostátní soudy uzavřely, že ve smyslu ústavního zákona nepochází ze Švédska. V důsledku toho nebyly na posuzované vysílání aplikovatelné kapitoly 1-9 uvedeného předpisu a zvláštní řízení použitelné v případech týkajících se svobody tisku a svobody projevu nebylo pro stěžovatele dostupné. Nicméně vysílání spadalo pod kapitolu 10 odst. 2 ústavního zákona, což znamená, že moderátoři programu a jeho účastníci požívali svobodu komunikace, bez ohledu na skutečnost, že žádný jednotlivec nemohl být shledán odpovědným za obsah programu podle kapitoly 6 ústavního zákona ...
71. V důsledku toho nemohl stěžovatel podle švédského práva nikoho žalovat, ať už ve zvláštním řízení podle ústavního zákona, nebo v řízení podle trestního zákoníku. Konstrukce právního systému vedla k tomu, že soudy odmítly stěžovatelův případ věcně přezkoumat.
72. Bez ohledu na to, zda by soudy Spojeného království měly pravomoc (viz odst. 63 výše), Soud poznamenává, že obsah, produkce a vysílání televizního programu, stejně jako jeho důsledky, měly velmi silné spojení se Švédskem. Program byl v této zemi vyroben švédskými občany pro švédské televizní společnosti. Moderátor programu, X, je stejně jako stěžovatel švédským občanem, který má ve Švédsku domicil. Program byl vysílán ve švédštině, výhradně pro švédské diváky, kteří vysílání přijímali prostřednictvím satelitního přijímače nebo kabelového připojení. Oproti tomu ve Spojeném království mohl být program sledován pouze velmi malým počtem osob, pokud vůbec někým. Původně byl vysílán živě a vláda nevysvětlila, jak by jakékoliv úpravy nebo jiná opatření ke kontrole obsahu programu mohly proběhnout mimo Švédsko. Navíc byl program sponzorován společnostmi soutěžícími na švédském trhu. Rovněž obvinění vznesené proti stěžovateli se týkaly trestné činnosti spáchané ve Švédsku. Jak již bylo zmíněno, projevílo se tam tudíž i údajné poškození pověsti a soukromí stěžovatele. Stručně řečeno, kromě technického detailu - že vysílání probíhalo přes Spojené království - program a jeho vysílání byly ve své podstatě plně švédské.
73. Za těchto okolností Soud uzavřel, že Švédsko mělo podle čl. 6 Úmluvy povinnost poskytnout stěžovateli účinný přístup k soudu. Zahájení řízení na ochranu osobnosti před britskými soudy nemůže být v tomto konkrétním případě označeno za rozumnou a praktickou alternativu pro stěžovatele, a Švédsko se proto nemůže zprostit odpovědnosti podle čl. 6 s odkazem na tuto možnost. Tím, že věc zažaloval před švédskými soudy, se žadatel pokusil využít jediné schůdné možnosti vedoucí k přezkoumání jeho žaloby na ochranu osobnosti. Odmítnutím žaloby stěžovatele bez jejího věcného přezkoumání švédské soudy narušily samotnou podstatu stěžovatelova práva na přístup k soudu. Podle názoru Soudu byly právní překážky přístupu k soudu příliš dalekosáhlé a nemohou být za daných konkrétních okolností považovány za přiměřené.
74. Soud tedy zamítá námitku vlády, že má být stížnost shledána nepřijatelnou pro neslučitelnost s

ustanoveními Úmluvy *ratione personae*, a shledává, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

...

VÝROK

Z uvedených důvodů soud jednomyslně

1. Rozhoduje, že námitku vlády, podle které je stížnost nepřijatelná *ratione personae*, posoudí spolu s posouzením věci samé, a zamítá ji;
2. Prohlašuje stížnost za přípustnou;
3. Rozhoduje, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy;
4. Rozhoduje, že nevyvstává žádná samostatná otázka podle čl. 8 nebo 13 Úmluvy;
5. Rozhoduje,
6. a) že žalovaný stát je povinen zaplatit stěžovateli do tří měsíců ode dne, kdy se rozsudek stane konečným, podle čl. 44 odst. 2 Úmluvy následující částky, které budou převedeny do měny žalovaného státu podle směnného kurzu platného v den zaplacení:
 7. i) 12 000 EUR a jakoukoliv daň, která může být vybírána, pokud jde o náhradu nemajetkové újmy;
 8. ii) 20 000 EUR a jakoukoliv daň, která může být vybírána, pokud jde o náklady a výdaje;
9. b) že od uplynutí výše zmíněných tří měsíců až do zaplacení náleží stěžovateli z výše uvedených částek úrok ...
10. Zamítá ve zbytku požadavek stěžovatele na spravedlivé zadostiučinění

K rozsudku je připojeno odlišné stanovisko soudce Silvise.

(Zpracovali JUDr. Pavel Simon a Mgr. Gabriela Černá)